Două stânci, pe marea lumii,
tot mai greu mă ameninţă,
vor corabia vieţii
s-o scufunde-n nefiinţă.

Cu mii colţuri - vârf de suliţi -
ascuţite stau la pândă,
s-o străpungă-n locu-n care
e mai slabă şi plăpândă!

Şi cu grab-apoi s-o-nece-n
valuri negre, otrăvite,
să nu mai ajungă-n portul
harurilor strălucite...

Una-i stânca
necredinţei,
cu înfăţişare hâdă,
pare moartea-
ntruchipată,
ce de oameni stă să
râdă.

**Din durerea lor îşi face pricină de bucurie,
şi din morţi şi-adună zilnic
hrana ei de temelie!...**

Alta e *credinţa falsă*
- stâncă mai
ucigătoare -
ce pe chipu-i de-
ntuneric
poartă haină lucitoare.

Pare înger de lumină,
cu privirea ei te fură,
să te tragă-n ghiara morţii,
căci e diavolul-n făptură.

**Câte suflete curate
au fost înecate-n
valuri,
căci înșelătoarea-i
formă,
pare salvatoare
maluri!...**

Dă corăbiei vieţii,
Doamne, cârma
luminată,
a *credinţei ce lucrează*
în iubirea-nflăcărată!

**Duhul Sfânt mi-o cârmuiască,
prin furtuni, pe mări adânce,
să nu mi-o scufunde-n valuri
lucifericele stânce!**

Şi s-ajungă-n portul păcii,
din slăvita-mpărăţie,
/: unde nu-s dureri, nici lupte,
ci odihnă pe vecie. :/